

Arrest

**nr. 60 781 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 februari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 4 mei 1981.

Volgens de verklaringen van de verzoekende partij is ze het Rijk binnengekomen op 27 september 2010. Op 29 september 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Uit het formulier H blijkt dat de Hongaarse autoriteiten op 21 september 2010 een visum type C aan de verzoekende partij hebben uitgereikt.

Op 26 november 2010 worden de Hongaarse autoriteiten verzocht de verzoekende partij terug te nemen op grond van artikel 9(2) of (3) van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is

voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin II-verordening).

Op 22 november 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 14 februari 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond.

Op 7 december 2010 stemmen de Hongaarse autoriteiten met de overname van de verzoekende partij in op grond van artikel 9.2 van de Dublin II-verordening.

Op 21 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij betekend op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 73/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten S. S. (...) (alias HU: S. (...))
geboren te (...), op (in) (...)
van nationaliteit te zijn: Armenië (Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde dat hij op 27.09.2010 is toegekomen in België. Twee dagen later, op 29.09.2010, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde geboren te zijn in (...) op (...) en over het Armeense staatsburgerschap te beschikken.

Een consultatie in de Europese Vision-databank toont aan dat aan betrokkene op 21.09.2010 een visum type C (HUN0333249) werd afgegeven voor toeristische doeleinden. De Hongaarse autoriteiten stemden op 01.12.2010 in met het verzoek tot overname voor betrokkene.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 28.09.2010 dat dit zijn eerste asielaanvraag is in België. Betrokkene verklaarde eveneens dat hij nooit elders asiel aanvroeg. Betrokkene verklaarde dat hij in juli 2010 per vliegtuig vertrok van Jerevan (Armenië) naar Moskou (Rusland). Daar zou hij van juli 2010 tot 27.09.2010 verbleven hebben. Vervolgens zou hij van Moskou per vliegtuig naar Budapest in Hongarije gevlogen zijn. Nog dezelfde dag zou hij per vliegtuig zijn reis verdergezet hebben naar België waar hij op 27.09.2010 aankwam. Twee dagen later vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde dat zijn reis geregeld werd door een Russische man en dat een Rus hem begeleidde naar België. Betrokkene verklaarde dat deze Rus zijn paspoort meenam en zou hebben afgegeven waan de neef van zijn vrouw die in Moskou verblijft. Betrokkene verklaarde dat hij nooit zelf een visumaanvraag heeft ingediend voor een land. Betrokkene verklaarde verder dat hij met zijn eigen paspoort gereisd zou hebben en dat de persoon die hem naar België bracht een Hongaars visum voor hem geregeld zou hebben.

Rekening houdende met het positieve resultaat in de Europese Vision-databank voor betrokkene en zijn verklaringen dat hij over een Hongaars visum beschikte (DVZ, vraag 19) werd op 26.11.2010 een overnameverzoek voor betrokkene overgemaakt aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten op basis van art. 9.2 van de Dublin-II-Verordening. De Hongaarse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 01.12.2010 weten het verzoek tot overname in te willigen op basis van art. 9.2 van de Dublin-II-Verordening en dat er effectief een visum werd uitgereikt aan betrokkene.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in

Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op een eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Hongaarse autoriteiten.

Betrokkene verklaarde geen familieleden in België of Europa te hebben (DVZ, vraag 23 & 24). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Tijdens zijn verhoor op 28.10.2010 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat België hem werd aangeraden en dat hij hoorde dat zieke mensen goed behandeld werd in België (DVZ, vraag 25).

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij een rolstoelpatiënt is en dit door een gebroken rug tengevolge een auto-ongeval. Betrokkene verklaarde dat hij zeven keer geopereerd werd in Armenië maar dat hij zich niet kan bewegen omdat zijn zenuwen gekneld zitten. Betrokkene verklaarde eveneens dat hij een aantal vingers kwijt is omdat zijn vingers bevroren raakten nadat hij ergens in de sneeuw gedumpt werd (DVZ, vraag 26).

Op 22.11.2010 diende betrokkene per aangetekende schrijven een aanvraag tot machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 14.02.2011 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. In deze beslissing wordt geconcludeerd dat niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft en dat er bijgevolg geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Met betrekking tot de opmerking van de arts-attaché in dat betrokkene we aangewezen is op hulp van derden om te reizen dient te worden opgemerkt dat hulp sowieso voorzien wordt bij het reizen per vliegtuig. Bovendien dient te worden opgemerkt dat een terugkeer naar Hongarije door onze diensten kan worden georganiseerd. De Hongaarse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene – indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken – zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Hongarije – indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties – in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3, § 2, art. 7 of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9, § 2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient hij zich met aan te bieden bij de bevoegde Hongaarse instanties."

2. Over de rechtspleging

De procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is vooralsnog kosteloos in casu, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekende partij om verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mensen, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en van de formele motiveringsplicht.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"In hoofddede: onderzoek aangaande land van herkomst of van land van verblijf.

De bestreden beslissing stelt dat de medicatie, medische opvolging en behandeling van de aandoening van verzoeker behandelbaar zou zijn in het land van overdracht, Hongarije

Echter, noch de kwalificatierichtlijn, noch artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet bepalen dat verzoeker dient te bewijzen dat er geen adequate behandeling zou zijn in het land van overdracht. De kwalificatierichtlijn spreekt enkel van een onderzoek naar het land van herkomst. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opent deze bepaling en stelt dat er moet onderzocht worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De bestreden beslissing past de wettekst van artikel 9 ter Vreemdelingenwet verkeerd toe op huidig geval. Het stelt dat er een adequate behandeling en opvolging zou bestaan in Hongarije en stelt dan dat daaruit volgt dat er geen risico zou bestaan op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf.

Verzoeker is echter afkomstig van Armenië. Desalniettemin blijkt uit de bestreden beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken enkel onderzoek heeft gedaan naar de beschikbaarheid van medische zorgen ten opzichte van het land van overdracht. Uit het attest van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze enkel instructies had ontvangen om de beschikbaarheid van Hongarije te onderzoeken en niet ten opzichte van het land van herkomst Armenië. De bestreden beslissing bevat geen enkele motivatie aangaande de beschikbaarheid van medische zorgen in Armenië.

De bestreden beslissing is dan ook manifest foutief en onvoldoende gemotiveerd en schendt de artikelen 3 EVRM, artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In ondergeschikte orde: gebrek aan medisch zorgen in Hongarije

Zelfs indien de Raad zou oordelen dat artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet zodanig geïnterpreteerd dienen te worden dat de beschikbaarheid van medisch zorgen ook ten opzichte van het land van overdracht dient te worden onderzocht (quod certe non), dient men echter tot de conclusie te komen dat de bestreden beslissing ook wat dit betreft onvoldoende gemotiveerd is.

Zo stelt de bestreden beslissing:

"(...) Op 22.11.2010 diende betrokkene per aangetekend schrijven een aanvraag tot machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 14.02.2011 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. In deze beslissing wordt geconcludeerd dat niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft en dat er bijgevolg geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) [...]"

Verzoeker stelt in de eerste plaats vast dat de informatie waarnaar de arts-attaché in zijn rapport van 26.01.2011 verwijst aangaande de vraag in hoeverre verzoeker in Hongarije terecht kan voor een adequate en dagelijkse zorg, een website betreft die enkel in het Hongaars is opgemaakt.

Dat hier de motivering van de bestreden beslissing tekort schiet aangezien verzoeker geen Hongaars spreekt en zich dan ook compleet niet kan baseren om te weten hoe en op welke manier de arts-attaché en dus ook de tegenpartij tot de bestreden beslissing is gekomen.

Zo stelt verzoeker vast dat de arts-attaché uit de informatie komende van de website www.motivacio.hu concludeert dat er in Hongarije een stichting bestaat, speciaal voor sociale integratie en begeleiding van mensen met een handicap. Verzoeker kan hieruit echter niet afleiden of deze stichting ook toegankelijk is voor asielzoekers. Verzoeker is geen Hongaar, maar een asielzoeker zodat men niet kan verwachten dat de toegankelijkheid van de medische zorg even vanzelfsprekend is.

Verzoeker kan op geen enkele wijze nagaan of de bovengenoemde website informatie bevat over de situatie van asielzoekers; of asielzoekers toegang kunnen krijgen tot de stichting, of dat asielzoekers er behandeld kunnen worden voor hun problemen, of dat asielzoekers toegang hebben tot het systeem van sociale zekerheid.

Dat verzoeker bijgevolg onmogelijk kan controleren op welke motieven exact de bestreden beslissing is gebaseerd zodat de formele motiveringsverplichting werd geschonden.

Meer nog, verzoeker stelt vast dat de conclusie van de tegenpartij haaks staat op de bevinden van het Jesuit Refugee Service report waarvan een kopie in bijlage aan het verzoekschrift wordt gevoegd.

Hieruit blijkt dat de terugsturingen naar Hongarije op basis van de Dublin verordening problematisch zijn. Er bestaat een risico naar de behandeling van de asielaanvragen toe door Hongarije. Er bestaat tevens een probleem wat betreft het opsluiten van personen die een asielaanvraag indienen (dit gebeurt op systematische wijze). Er bestaan problemen omtrent het terugzenden van mensen naar hun land van herkomst, of naar een land buiten de Europese Unie. Tenslotte bestaan er ernstige problemen naar de opvang van asielzoekers toe.

Betrouwbare en onafhankelijke bronnen maken melding van en veroordelen deze praktijken door Hongarije.

In mei 2010 kwam er een nieuwe regering aan de macht in Hongarije. Dit bracht een verandering met zich mee in het beleid van migratie in het algemeen, meer specifiek wat asiel betreft. Dit wordt bevestigd door het Jesuit Refugee Service report.

Personen die een asielaanvraag indienen worden aanvankelijk automatisch in een gesloten centrum geplaatst. Deze detentie kan enkele maanden duren. Dergelijk beleid maakt een schending uit van artikel 3 EVRM.

Het gebrek aan opvang in Hongarije heeft uiteraard een nog belangrijkere impact op asielzoekers met medische problemen. Ze blijven aldus verstoken van medisch hulp. In casu is zeker sprake van een risico op schending van artikel 3 EVRM aangezien verzoeker een fysieke handicap heeft die kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn fysieke integriteit indien deze niet adequaat opgevolgd wordt. Dit wordt overigens bevestigd in de conclusie van de arts-attaché in zijn rapport van 26.01.2011.

De situatie in Hongarije is momenteel alarmerend. De toestand in de open centra in Hongarije zijn tevens strijdig met artikel 3 EVRM. Er is geen medische opvolging.

Er is bovendien een schending van artikel 13 EVRM aangezien asielzoekers die worden opgesloten in het gesloten centrum van Békéscsaba op geen enkele wijze beroep kunnen aantekenen tegen de beslissing van de detentie.

Artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet vraagt dat er aangetoond wordt dat er geen adequate medische behandeling beschikbaar zou zijn. Uit het aangehaalde rapport blijkt duidelijk dat er geen adequate medische behandeling aanwezig is voor asielzoekers.

De bestreden beslissing heeft op geen enkele wijze een antwoord geboden op de vraag naar de individuele toegankelijkheid van de medische zorg voor een asielzoeker.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de bestreden beslissing op foutieve en onvolledige wijze gemotiveerd en schendt de artikelen 3 EVRM, 15 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de formele motiveringsplicht."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoeker meent dat de beslissing enkel onderzoek heeft gedaan naar de beschikbaarheid van de medische zorgen ten opzichte van het land van overdracht, in casu Hongarije. Uit het attest van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze enkel instructies had ontvangen om de beschikbaarheid van Hongarije te onderzoeken en niet ten opzichte van het land van herkomst Armenië. De bestreden beslissing bevat geen enkele motivatie aangaande de beschikbaarheid van de medische zorgen in Armenië.

Vervolgens stelt verzoeker dat, indien de Raad zou oordelen dat artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 9ter van de vreemdelingenwet geïnterpreteerd dienen te worden dat de beschikbaarheid van medische zorgen ook ten opzichte van het land van overdracht dient te worden onderzocht, men tot de conclusie dient te komen dat de beslissing ook in dit opzicht onvoldoende gemotiveerd is.

Hij meent dat de informatie waarnaar de arts-attaché in zijn rapport van 26 januari 2001 verwijst, een website betreft die enkel in het Hongaars is opgesteld, waardoor hij die informatie niet kan begrijpen. Hij voegt toe dat de bevindingen van verwerende partij haaks staan op de bevindingen van het "Jesuit Refugee Service Report", waaruit blijkt dat de terugsturingen naar Hongarije op basis van de Dublin Verordening problematisch zijn. Hij meent dat de beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. Voorts meent hij dat er een schending voorhanden is van artikel 13 EVRM omdat asielzoekers die worden opgesloten in het gesloten centrum van Békéscsaba, op geen wijze beroep zouden kunnen aantekenen tegen de beslissing van detentie.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker geen schending aantoont van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen aangezien verzoeker geen gegevens voorhanden heeft, waaruit blijkt dat deze omzetting van de richtlijn niet correct gebeurd zou zijn.

Waar verzoeker verwerende partij verwijt dat de ambtenaar-geneesheer in zijn verslag d.d. 26.01.2011 enkel de behandeling onderzocht heeft in Hongarije, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat, zoals reeds supra uiteengezet, Hongarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de benadeling van voerzoekers asielaanvraag overeenkomstig artikel 9.2 van de Dublin II Verordening. Het is derhalve logisch dat de ambtenaar-geneesheer, in het kader van de aanvraag bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onderzoek deed naar de gezondheidszorg in Hongarije.

Waar verzoeker meent dat hij de website, waarnaar de ambtenaar-geneesheer, niet kan lezen aangezien die in het Hongaars is opgesteld, heeft verwerende partij de eer te stellen dat er gekeken dient te worden naar de uiteindelijke beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard. In die beslissing d.d. 14 februari 2011, wordt duidelijk uiteengezet dat verzoeker enerzijds geen medische behandeling nodig is, maar dat hij afhankelijk is van derden. Er wordt gesteld dat reizen geen probleem is, gelet op de assistentie die verzoeker krijgt. Daarenboven blijkt dat asielzoekers dezelfde rechten en plichten hebben als Hongaarse staatsburgers op het vlak van gezondheidszorg en dat dringende medische hulp vrij toegankelijk en gratis is voor asielzoekers. Het feit dat verzoeker een Hongaarse website niet begrijpt, doet geen afbreuk aan het feit dat medische zorg in Hongarije beschikbaar en toegankelijk is.

De beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, werd tevens in het licht van de specifieke omstandigheid genomen waarbij Hongarije verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. Verzoeker kan geenszins gevolgd worden als zou verwerende partij rekening dienen te houden met de hypothese als zou Hongarije de asielaanvraag afwijzen en verzoeker terugsturen naar zijn land van herkomst. Van verwerende partij kan niet verwacht worden dat zij in het stadium waarbij de Hongaarse autoriteiten hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker erkend heeft, reeds een onderzoek dient te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medicatie voor verzoeker in zijn land van herkomst en hieromtrent dient te motiveren in de bestreden beslissing.

Indien verzoeker het niet eens is met de motivering voorzien in de beslissing d.d. 14 februari 2011, dient hij hiertegen een rechtsmiddel aan te wenden. Bovendien belet de beslissing verzoeker niet in Hongarije een eventuele terugkeer naar zijn herkomstland aan te vechten voor de bevoegde rechtsmacht. In iedere hypothese staat een terugkeer naar Armenië hier niet ter discussie.

Waar verzoeker meent dat er een schending voorhanden is van artikel 13 EVRM omdat asielzoekers die worden opgesloten in het gesloten centrum van Békéscsaba, op geen wijze beroep zouden kunnen aantekenen tegen de beslissing van detentie, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat dit een loutere hypothetische bewering is die niet gestaafd wordt door concrete elementen en derhalve niet weerhouden kan worden.

Het enig middel is ongegrond."

3.1.3. Het voorwerp van het beroep moet in het inleidend verzoekschrift worden aangegeven (RvS 13 januari 2000, nr. 84.675) en kan in principe later in het geding niet meer gewijzigd worden (RvS 11 juni 2004, nr. 132.293; RvS 13 juli 2005, nr. 147.648). In haar verzoekschrift heeft de verzoekende partij duidelijk aangegeven dat "Huidig beroep is gericht tegen de "beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten", bijlage 26 quater, dd 21 februari 2011." Dit is ook de bestreden beslissing die aan het verzoekschrift toegevoegd is. Voorts toont de verzoekende partij niet aan dat ze een beroep tot nietigverklaring ingediend heeft tegen de beslissing van 14 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift de motieven aanvecht van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de beslissing van 14 februari 2011 niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep tot nietigverklaring. Middelen of onderdelen van

middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing zijn onontvankelijk (RvS 12 januari 1999, nr. 78.055). Bijgevolg is het volgende onderdeel van het middel onontvankelijk:

“In hoofddede: onderzoek aangaande land van herkomst of van land van verblijf.

De bestreden beslissing stelt dat de medicatie, medische opvolging en behandeling van de aandoening van verzoeker behandelbaar zou zijn in het land van overdracht, Hongarije

Echter, noch de kwalificatierichtlijn, noch artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet bepalen dat verzoeker dient te bewijzen dat er geen adequate behandeling zou zijn in het land van overdracht. De kwalificatierichtlijn spreekt enkel van een onderzoek naar het land van herkomst. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opent deze bepaling en stelt dat er moet onderzocht worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De bestreden beslissing past de wettekst van artikel 9 ter Vreemdelingenwet verkeerd toe op huidig geval. Het stelt dat er een adequate behandeling en opvolging zou bestaan in Hongarije en stelt dan dat daaruit volgt dat er geen risico zou bestaan op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf.

Verzoeker is echter afkomstig van Armenië. Desalniettemin blijkt uit de bestreden beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken enkel onderzoek heeft gedaan naar de beschikbaarheid van medische zorgen ten opzichte van het land van overdracht. Uit het attest van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze enkel instructies had ontvangen om de beschikbaarheid van Hongarije te onderzoeken en niet ten opzichte van het land van herkomst Armenië. De bestreden beslissing bevat geen enkele motivatie aangaande de beschikbaarheid van medische zorgen in Armenië.

De bestreden beslissing is dan ook manifest foutief en onvoldoende gemotiveerd en schendt de artikelen 3 EVRM, artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 9.2 van de Dublin II-verordening, toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, dat de Hongaarse autoriteiten uitdrukkelijk hebben ingestemd met de overname van de verzoekende partij, dat de Hongaarse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van de verzoekende partij, dat Hongarije de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens ondertekend heeft, dat Hongarije als lidstaat van de Europese Unie gebonden is door dezelfde internationale verdragen als België, dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel van het EVRM, dat de verzoekende partij verklaarde geen familieleden in België of in Europa te hebben, dat een behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij op grond van artikel 7 of 15 van de Dublin II-verordening niet aan de orde is, dat de verzoekende partij verklaarde dat België haar werd aangeraden en dat zij hoorde dat zieke mensen goed behandeld worden in België, dat op 14 februari 2011 de aanvraag van de verzoekende partij op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, dat er sowieso hulp voorzien zal worden om per vliegtuig te reizen, dat een behandeling van de asielaanvraag op grond van de artikelen 7 of 15 van de Dublin II-verordening derhalve niet aan de orde is en dat er geen grond is om toepassing te maken van artikel 3.2. van de Dublin II-verordening.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu eveneens nazicht in van de ingeroepen schending van artikel 15 van de Dublin II-verordening.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9.2 van de Dublin II-verordening en van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. Deze artikelen luiden als volgt:

- artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.

Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan.

Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting.”

- artikel 9.2. van de Dublin-II-Verordening:

“Wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, tenzij de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad als vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat. In dat geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek. Wanneer een lidstaat, onder andere om redenen van veiligheid, vooraf de centrale autoriteiten van een andere lidstaat raadpleegt, vormt het antwoord van deze laatste lidstaat geen schriftelijke machtiging in de zin van deze bepaling.”

Uit het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij op 21 september 2010 een visum type C werd uitgereikt voor toeristische doeleinden door de Hongaarse autoriteiten. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Op grond van bovenstaande artikelen is Hongarije bijgevolg de verantwoordelijke lidstaat.

De verzoekende partij beroept zich echter op artikel 3 van het EVRM, daar ze meent dat een overname door Hongarije een inbreuk op dit artikel zou uitmaken, daar de verzoekende partij er niet zeker van is dat ze in Hongarije terecht kan voor haar medische verzorging.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze tot een dergelijke groep behoort.

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om ten gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat het terugsturen van personen naar Hongarije op grond van de Dublin II-verordening problematisch is, daar er problemen zijn in Hongarije door het opsluiten van personen die een asielaanvraag indienen, dat er problemen bestaan omtrent het terugzenden van mensen naar hun land van herkomst, of naar een land buiten de Europese Unie en dat er ernstige problemen bestaan bij de opvang van asielzoekers. Hiervoor verwijst de verzoekende partij naar een *“Jesuit Refugee Service report.”*

Het risico op een onmenselijke behandeling wordt door de verzoekende partij, zoals blijkt uit het administratief dossier, voor het eerst aangevoerd in haar verzoekschrift.

In casu wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld: *“Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Hongaarse autoriteiten.”* Bijgevolg kan de verwerende partij bij gebrek aan enige indicatie niet verweten worden de thans in het voorliggend verzoekschrift voor het eerst aangevoerde vrees niet te hebben onderzocht. Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door de verzoekende partij aangevoerde problematiek, zodat haar betoog op dit punt feitelijke grondslag mist.

Voorts dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij op 22 november 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend heeft. Op 14 februari 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. In het kader van de behandeling van deze aanvraag werd geconcludeerd dat de fysieke handicap, hoewel die kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor verzoekers fysieke integriteit indien deze niet adequaat opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling

beschikbaar is in Hongarije. Daarenboven wordt in de beslissing inzake zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gepreciseerd dat *“echte behandeling niet nodig is voor”* de medische problematiek van de verzoekende partij, maar dat zij wel afhankelijk is van derden. Voorts wordt in bovenvermelde beslissing met betrekking tot haar medische problematiek gesteld dat de verzoekende partij in Hongarije terecht kan voor opvolging, begeleiding en ondersteuning. Tegen deze beslissing heeft de verzoekende partij geen beroep tot nietigverklaring ingediend. Door het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, kan de verzoekende partij de motieven van de beslissing van 14 februari 2011 waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk doch ongegrond heeft verklaard niet aanvechten in het kader van huidig beroep, zelfs al wordt in de in casu bestreden beslissing naar de beslissing van 14 februari 2011 verwezen. Ten overvloede wordt erop gewezen dat waar de ambtenaar-geneesheer in zijn advies verwijst naar een website in het Hongaars van een Hongaarse stichting die zich bezighoudt met speciale integratie en begeleiding van mensen met een handicap, de verzoekende partij terecht stelt dat deze website in het Hongaars is zodat zij zich niet kan verdedigen, doch wordt er nogmaals op gewezen dat de verzoekende partij geen beroep ingediend heeft tegen de beslissing inzake haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is deze beslissing definitief geworden en kan de verzoekende partij haar betoog betreffende de Hongaarse taal van de stukken waarop de ambtenaar-geneesheer zich steunt niet dienstig aanvoeren. Daarenboven wordt er tevens op gewezen dat in de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verwezen wordt naar twee Engelstalige rapporten, die in het administratief dossier opgenomen zijn en waaruit blijkt dat basisgezondheidszorg toegankelijk en gratis is voor asielzoekers en dat zij ook toegang hebben tot private medische zorgverleners. Deze rapporten worden door de verzoekende partij niet betwist.

In casu brengt de verzoekende partij geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering en of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zij legt niet het minste bewijs neer dat haar beweringen hieromtrent kan staven. De verzoekende partij verwijst slechts naar één rapport van de *“Jesuit Refugee Service-Europe”* waarin er gesteld wordt dat het rapport op 1 april 2010 nog actualiteitswaarde heeft. In het rapport wordt er ook gewezen op het feit dat in mei 2010 een nieuwe regering gevormd werd in Hongarije en dat dit kan leiden tot veranderingen in het beleid en op wettelijk vlak. De verzoekende partij brengt in casu geen informatie bij omtrent de huidige situatie van asielzoekers in Hongarije. Ook door te verwijzen naar dit rapport maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met een algemeen gekend gegeven. De verzoekende partij uit in algemene en vage termen haar bezorgdheid omtrent de bescherming in Hongarije.

De Raad dient derhalve te besluiten dat de verzoekende partij niet aantoont dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste gegevens, dat de gegevens niet correct werden beoordeeld of dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond. In casu maakt de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Voor zover de verzoekende partij de schending van de Kwalificatierichtlijn aanvoert, benadrukt de Raad dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Kwalificatierichtlijn verstreek blijkens zijn artikel 38 op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. De schending van artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn kan bijgevolg niet op dienstige wijze worden aangevoerd.

Het middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN